

Arrest

nr. 231 750 van 23 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.P. DOCQUIR, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 8 september 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 september 2018.

1.2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. Meer bepaald werd hij op 4 april 2018 als vluchteling erkend.

1.3. Op 12 juli 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdend niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-Lidstaat). Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 januari 1993 geboren in Hay el Alam, Bagdad. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U bent homoseksueel en wilde in 2010 het land verlaten, maar uw vader vond u te jong om de tocht over de zee te wagen. U werkte sinds 2016 als schoonmaker in de Sahaa rechtbank. Op 20 april 2017 lichtte u uw werkgever in dat u naar Turkije wilde gaan. U verliet Irak op 24 april 2017 naar Turkije waar u bij uw zus N. verbleef. Een week na uw vertrek werd u door uw vader opgebeld. De politie was bij uw thuis langsgesproken en men beschuldigde u van diefstal van belangrijke dossiers uit de rechtbank. Er werd een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd. In augustus 2017 reisde u naar Griekenland. U belandde op het eiland Samos waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U werd in Griekenland op 4 april 2018 erkend als vluchteling. U werd regelmatig gecontroleerd door de politie in Griekenland. U kon er niet studeren en vond er geen werk. U had via facebook contact gelegd met een homoseksueel in België. U verliet Griekenland omwille van slechte levensomstandigheden in september 2018. U werd met een vals Iraaks paspoort naar Italië gesmokkeld. U reisde verder via Frankrijk naar België waar u op 19 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u een originele identiteitskaart neer, als ook een kopie van uw paspoort, uw visum voor Turkije en een document in verband met uw werk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming, meer bepaald de vluchtelingenstatus hebt verkregen in Griekenland, op 4 april 2018 (Document Dublin Unit Griekenland 19/11/2018).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat u zich geen toekomst in Griekenland kan voorstellen. U vond er geen werk en kon er niet naar school. Voorts haalde u aan dat de Grieken racistisch zijn en u zou een keer vals beschuldigd zijn door de politie van hasj te roken en te verkopen (CGVS p.6, p.7).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van

de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U zou volgens uw verklaringen geprobeerd hebben om u in te schrijven in een school om Grieks te leren. Men weigerde u in te schrijven, zo zegt u. U kende de naam van de school echter niet meer en u kon evenmin uitleggen waarom u niet ingeschreven werd. Dit overtuigt allerm minst. Uw zoektocht naar werk blijkt, na analyse van uw verklaringen, dan weer vrij beperkt te zijn gebleven. U stelde dat men u geen werk zou geven, daar u zelfs geen voedsel in restaurants kreeg (CGVS p.6). Dat het verkrijgen van voedsel en het zoeken naar werk andere domeinen behelst hoeft geen betoog. U haalde verder aan dat zowel de Griekse bevolking als de politie racistisch zijn. U en nog andere mensen werden opgepakt op verdenking van het roken en verkopen van hasj. Na en ietwat hardhandig optreden dat laakbaar is, kan er echter vastgesteld worden dat u naast dat ene voorgehouden incident geen verdere problemen met de Griekse autoriteiten gehad heeft (CGVS p.7, p.8). Het politieoptreden betreft aldus een eenmalig feit dat niet kan worden beschouwd als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Noch kan met hieruit concluderen dat u in Griekenland een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft voorts geen concrete problemen gehad met de Griekse bevolking en u verklaart daarenboven zelf dat u geen vrees koestert bij een terugkeer naar Griekenland. U ziet u er zich enkel niet in staat een toekomst uit te bouwen (CGVS p.8).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Het betreffen hier immers enkel Iraakse documenten en een Turks visum. Ze bevatten geen enkele informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u in Griekenland een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming..

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet werd beperkt om een welbepaalde reden.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Irak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2 tot en met 48/7, alsook 57/6, § 3, 3° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij niet kan terugkeren naar Griekenland.

Verzoeker vraagt om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schendingen van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève missen – daargelaten de vaststelling dat artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet algemeen geformuleerd artikelen betreffen die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven – dan ook juridische grondslag.

Zo verzoeker de schending aanhaalt van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze paragraaf werd opgeheven met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielsezoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, zodat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd.

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat (i) uit zijn verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt dat hij op 4 april 2018 internationale bescherming kreeg in Griekenland en (ii) hij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 3. *De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :*

(…)

3° *de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;*

(…)”

2.2.5. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland. Verzoeker werd op 4 april 2018 als vluchteling erkend. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist.

Verzoeker haalde een aantal elementen aan waarom hij meent niet meer terug te kunnen naar Griekenland.

De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten (*cf.* HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland*, punt 83) en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoeker, die in Griekenland erkend werd als vluchteling, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan zijn vluchtelingenstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat zijn levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of

vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. Verzoeker kan dit vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoonst dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken rekening houdend met alle gegevens van de zaak. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de overheden van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partijen niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Bovendien merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere Unieburger op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland essentieel zijn bij de beoordeling van zijn verzoek en dat het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

In de bestreden beslissing wordt over de toegang tot onderwijs en tot werk als volgt gemotiveerd:

"U zou volgens uw verklaringen geprobeerd hebben om u in te schrijven in een school om Grieks te leren. Men weigerde u in te schrijven, zo zegt u. U kende de naam van de school echter niet meer en u kon evenmin uitleggen waarom u niet ingeschreven werd. Dit overtuigt allerm minst. Uw zoektocht naar werk blijkt, na analyse van uw verklaringen, dan weer vrij beperkt te zijn gebleven. U stelde dat men u geen werk zou geven, daar u zelfs geen voedsel in restaurants kreeg (CGVS p.6). Dat het verkrijgen van voedsel en het zoeken naar werk andere domeinen behelst hoeft geen betoog."

Verder wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot het door verzoeker omschreven incident met de politie gesteld als volgt:

"U haalde verder aan dat zowel de Griekse bevolking als de politie racistisch zijn. U en nog andere mensen werden opgepakt op verdenking van het roken en verkopen van hasj. Na en ietwat hardhandig optreden dat laakbaar is, kan er echter vastgesteld worden dat u naast dat ene voorgehouden incident geen verdere problemen met de Griekse autoriteiten gehad heeft (CGVS p.7, p.8). Het politieoptreden betreft aldus een eenmalig feit dat niet kan worden beschouwd als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Noch kan met hieruit concluderen dat u in Griekenland een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft voorts geen concrete problemen gehad met de Griekse bevolking en u verklaart daarenboven zelf dat u geen vrees koestert bij een terugkeer naar Griekenland. U ziet u er zich enkel niet in staat een toekomst uit te bouwen (CGVS p.8)."

Verzoeker verwijst naar arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) (HvJ, 19 maart 2019, nr. C-163/17, *Jawo* en HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland*) en de becommentariëring door M. L. om te betogen dat het onvoldoende is om te verwijzen naar het feit dat Griekenland, als Europees land, gebonden is aan het EU-*acquis* om te besluiten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van een terugkeer naar Griekenland, dat zijn basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat zijn levensomstandigheden niet beschouwd kunnen worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er dient te dezen nogmaals op gewezen dat er voor de Europese lidstaten, die allen partij zijn bij het EVRM, een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die er internationale bescherming heeft gekregen, er over voldoende of reële bescherming beschikt en dat zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Hierbij weze herhaald dat verzoeker zelf *in concreto* moet aantonen dat de tekortkomingen in de lidstaat van de Europese Unie waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

In zoverre verzoeker op zeer uitgebreide en algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de levensomstandigheden in Griekenland, meer bepaald wat betreft de toegang tot werk, tot de gezondheidsdiensten, tot opvang, tot huisvesting, tot sociale zekerheid, tot voeding, tot integratie en hij betoogt dat de rechten en effectieve bescherming van internationaal beschermden in Griekenland in de meeste gevallen enkel op papier bestaan, zodat er geen zekerheid bestaat of hij huisvesting, voeding, gezondheidszorg, onderwijs en sanitaire voorzieningen krijgt toebedeeld bij een terugkeer naar Griekenland en hiertoe citeert uit diverse rapporten en artikelen (verzoekschrift, p. 17-85), dient te worden benadrukt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar zulke informatie *an sich* niet volstaat om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder aan wie in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van die aard zijn dat het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU-lidstaat werd verleend, te weerleggen. Gelet op de motieven van de bestreden beslissing en gezien wat volgt, is verzoeker er niet in geslaagd om dit vermoeden te weerleggen.

Waar verzoeker nog erop wijst dat hij gedurende zijn ganse verblijf in Griekenland heeft verbleven in een tent op het eiland Samos waar er onvoldoende beschutting was en waar hij geen toegang had tot gezondheidszorg, dient te worden opgemerkt dat verzoeker hierbij verwijst naar de situatie in het vluchtelingenkamp aldaar en dat hij niet aantoonde bij een terugkeer naar Griekenland in een dergelijk kamp terecht zou komen. Verzoekers procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Griekenland is immers afgerond en hij werd erkend als vluchteling. De argumentatie in het verzoekschrift dat er (ook) gekeken moet worden naar de periode voor zijn erkenning, kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Dat verzoeker in verlaten huizen of op straat moest leven in Griekenland, betreft een blote bewering die bovendien geen steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, waarbij hij aangaf in tenten te hebben verbleven (administratief dossier, stuk 7, p. 6-7). Dit betoog mag derhalve geen ander licht te werpen op voormelde motieven.

Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaringen aangaande de toegang tot werk moedwillig uit hun context haalt en benadrukt dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij bedoelde dat hij reeds geweigerd was in restaurants omwille van het feit dat hij vluchteling was, hetgeen te wijten was aan de discriminerende houding van de Griekse bevolking tegenover vluchtelingen en hij dus opperde dat zij hem ook geen werk zouden verlenen. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker op de vraag of hij geprobeerd heeft om werk te zoeken, antwoordde: "*Daar is er geen werk, je kan er niet studeren en hoe kan je dan werk vinden.*" Verder doorgevraagd of hij iets ondernam om werk te vinden, geeft verzoeker opnieuw aan dat er niets is. Opnieuw gepeild of verzoeker gedurende de drie maanden dat hij de vluchtelingenstatus had verkregen iets ondernomen heeft om werk te zoeken, ontwijkt hij de vraag door te stellen als volgt: "*Ze gaan me geen werk geven, we kregen geen eten op restaurant, hoe zouden ze werk aan ons geven*" (administratief dossier, stuk 7, p. 6). De commissaris-generaal merkt in dit verband dan ook terecht op dat het zoeken naar werk en het verkrijgen van eten twee ongerelateerde zaken zijn. Uit verzoekers verklaringen kan bovendien niet blijken dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt nu hij geen blijf geeft van voldoende inspanningen om werk te zoeken.

Waar verzoeker nog benadrukt dat hij de naam van de school niet kon benoemen omdat hij de taal niet sprak en er bovendien geen begeleider of assistent was die hem bijstond bij zijn inschrijving in een school, alsook benadrukt dat er volgens hem racistische motieven schuilgingen achter de weigering om zich in te schrijven, beperkt hij zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen hetgeen op zich niet volstaat om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen, noch kan hieruit blijken dat verzoeker effectief geen toegang zou hebben tot onderwijs. Te meer nu uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij, behoudens een eenmalige poging om zich in te schrijven, terdege initiatief nam om – al dan niet met hulp van een begeleider – toegang te krijgen tot scholing.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft en hij verwijst naar medische attesten waaruit zou blijken dat hij aan hepatitis B lijdt, alsook benadrukt dat hij de steun van zijn echtgenote meer dan ooit nodig zal hebben en aldus een effectieve toegang tot gezinshereniging nodig heeft en hij in dit verband hekelt dat de commissaris-generaal onvoldoende is nagegaan of er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid in zijn hoofde, is het de Raad niet duidelijk waarnaar verzoeker verwijst nu hij allermint medische attesten voorlegt, hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud enkel melding maakte van keelpijn als ziekte waarmee hij in Griekenland geconfronteerd werd (administratief dossier, stuk 7, p. 7) en hij bovendien allermint een echtgenote heeft. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaart homoseksueel te zijn.

Dat verzoeker omwille van bijzondere kwetsbaarheid terecht zou komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die bovendien een significante weerslag kan hebben op zijn medische toestand, kan dan ook niet worden weerhouden.

Verzoeker stelt onder verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 30 maart 2017 (EHRM, 30 maart 2017, no. 21884/15, *Chowdury e.a. t. Griekenland*) en verschillende rapporten dat vluchtelingen en migranten in Griekenland (steeds vaker) het slachtoffer worden van haatmisdrijven en aanvallen geïnspireerd door racisme. De Raad merkt vooreerst op dat het arrest van het EHRM handelt over Bengaalse arbeidsmigranten die onderworpen werden aan dwangarbeid en het slachtoffer waren van mensenhandel, hetgeen *in casu* evenwel niet het geval is. Daarnaast dient er opnieuw op gewezen dat het louter verwijzen naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Zo verzoeker nog verwijst naar een arrest van het Duitse Grondwettelijk Hof (verzoekschrift, p. 20-21), een beslissing van de administratieve rechtbank van Magdeburg op 13 november 2018 (p. 21-22) en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 oktober 2018 (p. 22-24), dient te worden onderstreept dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben. Elke verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Ook de door verzoeker voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing nog te lezen als volgt:

“Het betreffen hier immers enkel Iraakse documenten en een Turks visum. Ze bevatten geen enkele informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u in Griekenland een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.” Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze overwegingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker toont aldus niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 91).

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze

bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.2.9. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER